

(דף לה ע"א) ארבע קדושות דאומר בר נש בכל יומא, ועוד עמוד על רגליה בקדמאין, ומה שאלתהו עד הצי המלכות באמצעיות, ותעש בבתראין, דתמן איהו בר נש פעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, אליו נפקין דיהיב לון מלפא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא, מארי דברית מילה, ואמרי אדנ"י שפתי תפתח.

זכאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה, דאיהי ודאי עלייהו תפלה מעומדה, וקמת עלייהו בגלותא, ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יהו"ה, דעליה אתמר כל הזקף זקף בשם, דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא, ואלין דלא זקפין לה בשם יהו"ה בצלותהון, או בפקודין דאורייתא (נ"א דלהון), איהי צווחת עלייהו, נתנני יי בידי לא אוכל קום (איכה א יד), דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, ועמידה דילה בתרין שוקין דאינון נצח וזהו, וזקיפו דילה בגופא דאיהו עמודא דאמצעיתא, יהו"ה שמייה, ובגין דא כל הזקף זקף בשם, ויהודא דילה בצדיק, ובגין אלין דלא יכילת למיקם בהון בצלותא, ולית לה סמיכו ולא זקיפו בהון בגלותא, אתעציבת בהון, ורזא דמלה בן חכם ישמח אב, ובן פסיל תונגת אמו (משלי י א), ובגנייה ויתעצב אל לבו (בראשית ו ז), ואמאי פולי האי לאמיה ולא לאבויה.

אקלא דא רזא עלאה איהו, פקודין דעשה אינון מימינא דתמן חכמה, פמה דאימוןהו מארי מתנתיין הרוצה להחכים ידרים, ופקודין דלא תעשה אינון משמאלא דתמן אימא עלאה, דבהון אדנ"י שמעיה אדנ"י סלקה אדנ"י הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט ט), ביום הפפורים, וכד לא חזרין בתויבתא אינון דעברין על לא תעשה דאינון משמאלא, אתמר עלייהו (משלי י א) ובן פסיל תונגת אמו, בגין דתמן אימא לשמאלא, ולפא איהו לשמאלא, (ורזא דמלה) ובגין דא ויתעצב אל לבו.

ותרין הוי"ו ת אינון לימינא ולשמאלא, בגוונא דא יהה"ו יוה"ה, י לימינא וביה יהו"ה בחכמה יסד ארץ (שם ג ט), אב עם בריתא, ה עלאה עם ברא דאיהו ו', תפלין על רישיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה סב ח) ובזרוע עזו אלו תפלין דרישא, דבכל אתר דאת ה' על ו' איהי אימא.

ודא רזא דקרפן עולה ויורה, דסליק ה' לגבי י', ונחית ה' לגבי ו', ואם לאו האי הוי"ו יהה"ו, דאתרמיז בהאי קרא (ירמיה ט כג) כי אם בזאת יתהלל המתהלל השפיל וידוע אותי, לא הוה ידעין בגי נשא קרפן עולה ויורה, דכד לא הוה בר נש קריב את ה' עם י', ה' עם ו', ומאן עולה ויורה, מאן הוה ידע מאי ניהי ה' דאיהי בריתא, דאית ליה לסלקא לה לגבי אפא, וה' דאיהי אימא לנחתא לה לגבי ברא, אלא בגין האי הוי"ו דאיהי יהה"ו, דה' דאיהי על ו' איהי אימא עלאה, ובה אשתמע ה' תפאה דאיהי תחות י' דאיהי בריתא, ודא רזא דקרפנא, דצריך לסלקא ה' לגבי י', ולנחתא ה' לגבי ו'.

יוה"ה י' איהו לימינא חכמה, ו' תורה שפכתב, מימינו אש דת למו (דברים לג ב), ודאי איהו דאמרין מוח הבן דאתמשך ממוח האב, ה' עלאה לשמאלא, ומתמן אתיהיבת אורייתא שבעל פה, דאיהי ה' תפאה.

זכאיין אינון ישראל דינדיעין רזין עלאיין בהויו"ת, דבהון סלקין צלותין בהבלים דפומהון, ונחתינ
 אינון חילין בהון פדקא יאות, דכד בר נש סליק לשכינתיה בצלותיה, קודשא בריה הוא נחית
 עליה, הדא הוא דכתיב (שמות כ כד) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליה וברכתיה, זכאיין
 אינון ישראל דינדיעין רגליין לשכינתא, למיקם עמה בין בריוח בין בעאקו, דכד אנון בדינא (דף לה
 ע"ב) ביומא דידינא דאיהי ראש השנה, איהי קמת עמהון לדינא, דקיימיין לה בצלותהון, דעלייהו
 אתמר (משלי ו כב) בהתהלכה תנחה אותה, בשכבה תשמור עליה, והקיצות היא תשיחה, דבכל
 אתר דקיימיין ישראל בכל פקודא ופקודא לשכינתא, איהי קיימת פגימיהו בכל הוהקא ועצרא,
 בין בארחה בין בישובא בין בימא, ודא איהו בהתהלכה במדברא תנחה אותה, הדא הוא
 דכתיב (תהלים פה יד) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, בשכבה בישובא תשמור עליה, והקיצות
 למיזל בימא היא תשיחה, ועוד בהתהלכה בהאי עלמא תנחה אותה, בשכבה בקבר תשמור
 עליה, והקיצות בתחית המתים היא תשיחה.

הא אליו נפקין, והא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואינון מארי רגליין, מסטרא דרגליין דקודשא
 בריה הוא, דאתמר בהון (זכריה יד ד) ועמדו רגלי ביום ההוא, ועליהו אתמר (שמות יב לז) כשש
 מאות אלף רגלי הגברים לבד מטה, אליו נפקין הא אחרנין עאלין, מסטרא דאליו דאתמר
 בהון (יחזקאל א ט) ורגליהם רגל ישרה, רגליין בעגולא אינון רגל ישרה, ואית רגליין אחרנין מרובעין
 דאופנים, דאתמר בהון (שם יז) על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, דבהון והחיות רצוא ושוב
 כמראה הבזק (שם יד), ואנון רגליין בעגולא, אינון פנקודין לאתוון, דינון רגליין ברבועא.

ונביא דאיהו מסטרא דלהון, תמן הוה סליק רוחיה, ומתמן הוה שמע כל מה דהוה ליה למשמע,
 הדא הוא דכתיב (יחזקאל ב א) ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אותה, ועוד (שם ב) ותבא
 בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי, ואשמע את מדבר אלי, ותשאני רוח ואשמע אחרי
 וגומר (שם ג יב), בגין דדרגין אינון מסטרא דשכינתא, דאתמר ביה (שמות לג כג) וראית את אחורי,
 אמר ואשמע אחרי.

מאי קול רעש גדול, דאית רעש ואית רעש, אית רעש דאתמר ביה (מלכים א יט יא) לא ברעש יי,
 דלא ייתי תמן קודשא בריה הוא, ואית רעש דייתי תמן, אלא רע"ש בהפוכא ער"ש, פמה
 דאתמר (תהלים מא ד) יי' יסעדנו על ערש דוי, ודא איהו כל משכבו הפכת בחליו, דאתהפך רע"ש
 לער"ש, ומאי ניהו ער"ש, אלא איהו עש"ר בהפוך אתוון, ודא שכינתא דאיהי כללא דעשר
 ספירן, דעליה אתמר אין קדושה בפחות מעשרה.

דאיהי שריא לרישא דחולה, ובגינה יי' יסעדנו, ובמאי על ערש דוי, על שכינתיה ודאי, ואם
 שכינתא לאו תמן, רוח סערה תמן, דאסעיר גופיה דבר נש, דכתיב ביה (יונה א ד) והאניה חשבה
 להשבר, דאיהי גופא דספינה, כד לית שכינתא סמיכת לה, רוח סערה מהפך לה ותבר לה,
 ובזמנא דשכינתא סמיכת לה, מיך קלא נפיק בן אדם עמד על רגליה (יחזקאל ב א), וקאים ממרעא
 דיליה, ונפיק מדינא, שלים בגופיה שלים בממוניה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא, ואמריין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון דסמיכין לשכינתא
בכמה רגלין דמועדים ויומין טובין, וכד אלין עאלין, קודנשא בריה הוא משבח לה בהון, מה יפו
פעמיך פנעלים בת נדיב (שיר ז ב), דאלין אינון דאתמר בהון (דברים טז טז) שלש פעמים בשנה יראה
כל זבורה, אמר קודנשא בריה הוא, פמה אנת שפירא באלין נעלים דאינון נעילת פסח ונעילת
עצרת ונעילת חג, חמוקי ירכיה, אלין אינון מסטרא דתרי ירכי קשוט דאתמר בהון שוקיו
עמודי שש, ואינון שית דרגין דנבואה.

מסטרא דאת ו' דאיהו צדיק, עמוד דסמיה לון, ואיהו שית לקבל (מלכים א י ט) שש מעלות לפסא,
וסליק באת י' לששים, פגוונא דששים ונשית גלגלים דסחרין לכורסיא, ואינון ס"ו מן יסו"ד, והא
אוקמוה, אשתאר י"ד, ביה וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא), ודא שכינתא יד חותמת מסטרא
דצדיק, יד פותחת מסטרא